

EL PERIÒDIC D'ANDORRA

Director: J. A. Rosell Pujol.
Subdirector: Joan Ramon Baigues.
Gerent d'AdP: Josep Segura.**Caps de Redacció:** Roser Porta i Enric Guinart. **Política:** Enric Guinart i Jaume Ventura. **Societat:** Aina Mauri, Iago Andreu, Irene Casasayas i Pepa Gallego. **Esports:** Iván Moure i Raïa Mora. **Cultura i Espectacles:** Roser Porta i Andrés Luengo. **Agenda i Televisió:** Babet Espasa. **Àrea Monogràfica:** M. Teresa Blanco. **Muqetariol:** Del Rosal. **Josap Casall:** (sistemes) i Xavier Fontan. **Fotomecànica:** Pàko Tamprado. **Fotografia:** Tony Lara i Laura Justica. **Edició:** Marcel Tuyet i Laia Martínez. **ANDORRANA DE PUBLICACIONS:** **Director Comercial:** Adrià Lledo. **Publicitat:** Pilar Torrentalà, David Aurónd, Anna Méndez. **Administració:** Nona Muñoz i Alicia Ruiz. **EL PERIÒDIC D'ANDORRA** s'entrega inseparablement amb **EL PERIÒDIC DE CATALUNYA**.

Editorial

Bipartidisme o localisme

*L'opinió del diari s'expressa només als editorials.
Els articulistes hi exposen posicions personals.*

No és cert que les candidatures electorals es facin tard i de pressa a casa nostra, senzillament perquè sempre estem en època electoral. Parlar de bipartidisme com un mal que s'ha de curar és una ingenuïtat. En realitat, a les eleccions es presenten molts grups i finalment tot acaba en la creació de dos grans blocs. El pont frontissa que molts defensen ha portat, si analitzem els últims anys electorals, més problemes que beneficis. ¿Per què? Els programes dels uns i dels altres és difícil de conjugar-los en un de sol i el que per als uns és donar molt, per als altres és quedar-se a mig camí.

Que actualment es facin moviments per juntar forces polítiques, especialment en àmbit comunal, respon a una necessitat que tenen els dos grans blocs. Poden guanyar en les generals, però sense les parròquies és difícil arribar al poder. La necessitat fa que

els companys de viatge siguin realment estranys i que s'originin tensions que van fins i tot contra natura, per les especials ideologies i disparitats entre tots. Però possiblement aquest sigui un mal necessari del qual se'n beneficien o almenys ho intenten aquelles persones que han quedat descol·locades del joc polític i s'hi volen reincorporar, repetint els

ES DEMANEN MÉS PARTITS, PERÒ SEMPRE S'ACABA EN DOS GRANS BLOCS

uns i entrant en llista els altres, que no sempre arriben a la recta final o juguen per la banda i no pas dins del camp electoral.

El bipartidisme no tan fort ideològicament com estratègicament busca forces en el localisme. Això comporta que el concepte de nació continuï sense definir, per-

què es parteix d'una sortida amb interessos local més que nacionals. Ara per ara, no s'ha ofert cap llenguatge polític original i sí una repetició de vells conceptes. ¿També de persones?. Doncs sí, també. Uns més vells que d'altres, però tots amb molta edat política.

Es parla de relleu i aquest no es veu, perquè de la configuració de les forces actuals és difícil treure'n nous líders, tal com està encroada la vida política. Es parla del centre en uns termes poc clars, possiblement perquè és molt difícil actualment qualificar què representa el centre. Entre nosaltres, alguns centristes estan més a la dreta dels que s'autodiuuen dretans, i a l'inrevés. El centre és com un gran castell que tots volen omplir, però cadascú a la seva manera. Falta ideologia i sobra retòrica. Governar és adoptar decisions executives davant els conflictes i els drets de vegades irreconciliables. Això sempre és difícil. Per a alguns, impossible.

La moderació prudent i el realisme s'imposen per trobar un idealisme polític que no busqui enemics, sinó interlocutors, corrent fins i tot el risc de caure en una política benevolent, però que podria ser l'inici del camí, encara que acaba sent-ne el final